

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

["Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μέσα στον κύβου των Βιλλανδράφ, ψυχρο-
ρανεϊό ο γηραιός κόμης Γασπαρ Βιλλανδράφ. Πλάι στον έτοιμόθατο
θηροβόν ή πατωραία κέρση του 'Αρτεμις Βιλλανδράφ και ή μηστήρη της,
'Ανας Μονοροανού. 'Ο έτοιμόθατος αλθανάτο τον θάνατο να προσε-
γίξη, ζητάει από την κόρη του και τον άραβανισατικό της να τον άρ-
κιστον δει ή 'άφαισθοντα μέχρι θανάτου. Τον τ άρκίζονται και ή Βιλλαν-
δράφ πεθαίνει ήτοιος.

Ταυτοχρόνως φτάνει στον κύβου ή άπόρμητος Ιππότης Πίτρος Τε-
ράνι, μέγιστος του Μπαγιάρ. 'Ο Ιππότης του Μπαγιάρ και ή άραβανια-
στικός της 'Αρτεμιδος Βιλλανδράφ πρέπει να άναχωρήσουν την ίδια νύχτα.
'Ο Βασιλεύς Φραγκικός έτοιμάζει έκστρατεία...

'Ο 'Ανας Μονοροανού προκειμένου να ήγκαλείψη την μηστήρη του
άνοιγει την καρδιά τον στον Μπαγιάρ και τον άποκαλύπτει ότι ή 'Αρ-
τεμις που τούτον τον έλάτρευε, μετεβλήθη του: τελευταίους ήπιες έν-
τελώς. Τι της συνέβη; Μυστήριο! Πρό τριών μηνών ή πατέρα της
και οι γείτονες του κυνηγοσαν άνα ήδως. 'Εξήσαν το έλεγχο της 'Αρτεμι-
δος άρνησίας και ήτοιος με άστραλισιαλ ταχίτητα παρασούστας και
την νύκτ. 'Αμείως ήλθιχαν ήτοιος και την άνεύθυν. Και την βήσαν πράγ-
ματι στο πεύ ήτοιος μέρος του δάσους. Πόσο ήτοιος ήταν άλλαγμένη!
Χλωμή, ήξανημένη, σαν μυστέρελλη. Δέν ήθελε να ήη ότι κανένα τι της
συνέβη. Την άλλη μέρα κρεββατώ-
θηκε με θάνατο πυρετό. Λίγο ήλλει-
ψε να πεθάνη. Μόλις δέ ήγινε καλά
άλλαξε και ή συμπεριφορά της. Για-
τί; Τι το τρομερό της συνέβη; 'Ο
Μπαγιάρ συμβουλεύει τότε τον Μονο-
ροανού να νημφανή αυτό το ίδιο
βράδυ την 'Αρτεμιδα πούν φύγουν για
τον πόλεμο. 'Ο Μονοροανού δέχεται.
'Ο Μπαγιάρ άναγγέλει την άπόφασι
τους στην 'Αρτεμιδα, ή όποια δέχεται
με τά δάκρυα στα μάτια, ήτοιος να
λιποθυμήση. Κι ή ίδια ή Μπαγιάρ
υπομείραται πως ή κόρη αυτή, κουβεί
κάποιο τρομερό μυστικό. Και γίνεται
ή γάμος ένθό πλάι κατακείται νεκρός
ή πατέρα της κόρης...

'Η τελετή του μυστηρίου τελειώ-
νει. 'Η 'Αρτεμις περχει λιποθύμως.
'Ο Μπαγιάρ και ή Μονοροανού φεύ-
γουν... 'Ο πόλεμος έχει άρχισει στο
μεγαζόν με επί κεφαλής τον Βασιληά
Φραγκικό. 'Ο Μπαγιάρ και ή Μονο-
ροανού πολεμούν ήρωϊκόσ 'Ένα
πρωϊό ή Μονοροανού ήγγείται στον
Βασιληά Φραγκικό πως την προη-
γουμένη ήμέρα, κατά την μάχην θά
τον έκίστανται ή 'Ελβετοί έν δέν του έσωζε την ζωή ή γενναίος Ιππότης
Σίμων Βάζας. 'Ο Βασιλεύς ένδυναίεται και ήζει από τον Μονοροανού
να τον παρουσιάση τον Βάζα. Την ώρα που ή Μονοροανού πηγαίνει χα-
ρούμενος στην οπήρη του Βάζα να τον άναγγείλη το ευχάριστο αυτό γεγο-
νός, ή Βάζας καθισμένος έκεί σιωπηλός διαβάζει κρυφά ένα μυστηριώδες
γράμμα, στο όποιο κάποιος για του γράφει: 'Μου έσωσεσ τη ζωή για να
μού άφαιρέσης την τιμή. Τό παιδί πέθανε! 'Η μητέρα πεθαίνει. Νέσαι
καταρμένος!...' 'Ο Βάζας στείραει, είναι άπελπισμένος βαρειά. 'Όταν
μπαίνει ή Μονοροανού κρυβεί το γράμμα, κι άκούει τά της παρουσιάσεός
του στον Βασιληά μ' άδιαφορία λέγοντας θλιβερά:

— Δέν θέλω νάθω. Έίμαι καταρμένος! Έίμαι δυστυχισμένος!...
Συγγνώμα άναγκάζει τον Μονοροανού ν' άκούση την ιστορία που θά
του ήγγιξη και που τον βασανίζει τόσο. Τον ήγγιζει πως μία μέρα
πούε βγει από δάος περίπλο, είδε ένα άλογο άρραμαμένο να παρα-
στήρη μία όφρα για σ' ένα τρομερό γκρομμό. Τρέχει, την σούει και την
μεταφέρει λιπόθυμη ότι μία όξηρη καλόβα. ... 'Ο Μονοροανού άκούοντας
την ιστορία αυτή θυμάται το περιστατικό της μηστήρη του στο δάος τιν
ήμέρα του κυνηγού και άνατηχιάζει... Τι κακό έκαμε ή Βάζας στην
μηστήρη του;]

(Συνέχεια έν του προηγούμενου)

Τό άλογο της νέας έστραμια ήμινικό
και μηήκη σ' ένα μονοπάτι που φτάνει
έξ ένα γκρομμό άπαισιο και τρομερό. 'Αν
δέν τον πρόφτανε μέσα σε λίγα λεπτά
άλογο να ήπείσθηνα θά ήγονονσαν
κομμάτια!... Χωρίς να χάσει πλέον και-
πό τράβηξα ένα μικρό μαχαίρι που κρα-
τούσα επάνω μου κι άρχισα να κεντώ

και να καταπληγιάζω μ'αυτό
τό άλόγο μου για να τρέψη
όσο τ άδυνατόν πεύ γόηγορα. Τό πών ήταν ζήτημα λίγων δευτε-
ρολέπτων. Τό άλογο τη; νέας τραβός φτερωτό προς τον γκρομμό.
Τό δικό μου έκάλπαξε φρενιασμένα, χλωμιαζόντας άπ' τό πόνο
των πληγών που του κατέφερα. 'Επί τέλους πρόφτισα να περάσω
μπερός άπ' τό όρηνιασμένο άλογο και να σταθώ στο χαίλος σκεδόν
του γκρομμού. Την στιγμή δέ πουφτασε έκεί έτοιμος να ριχτή κάτω
και τό άλογο της νέας, τό άρπαξε άπ' τό ρουθούνια δυνατά, τόδωφι-
ξα και κατόρθωσα να τό καταβάλλω, στυκνακρώνοντας όλες μου τίς
δυνάμεις. 'Η νέα βλέποντας από πουό φορκώδη κίνδυνο έσώθηκα
ήφισε μία κρυφή τρέμου και κελίστηκε στη γλόη λιπόθυμη...

- 'Ο Μονοροανού δέκωσε καιπάλ ν' αποστη τον αυτό τον κόμηνα.
— Ποιά έποχή συνέβησαν όλα αυτά; τον ρώτησε με φωνή πα-
ραδόξως άλλαγμένη.
— Κατά τό φθινόπωρο, Βαρώνε, άπάντησεν ή Βάζας.
— Και ποιόν μήνα; Θυμάστε, κόμη;
— Ναι, κατά τον Οκτώβριο, στις έξ 'Οκτωβρίου...
'Ο Μονοροανού άκούσα την χρονολογία αυτή άφησε ένα τρο-
μα ή ούρλιαχτό πόνο και λύσσης. Κατόπι νηγίσε προς τον Βάζα
και του είπε:
— Μή προσέχετε σε μένα, κόμη. Λέγετε, λέγετε όδες παραναλά,
τελειώστε την ιστορία σας, δέν θά
όες διακομώ πεύ.
'Ο Σίμων Βάζας τον κύτταξε
στα μάτια και του είπε:
— Άρχίσετε να μοντεύετε, δέν
είν' έτσι; Σας προεβώ φράκη πλέον.
— Συνεχίστε, μούγγισε ή Βα-
ρώνος.
— 'Εστω... Άκούστε και τό τέ-
λος της θλιβεράς ούτης! Ιστορίας:
Ταραγμένος, μη ήξονάς τι να κά-
μω πεύ, πήρα στην άγκαλιά μου
την λιπόθυμη νέα, την επλάγισα
πάνω στο μανθία μου και κατέβηκα
κατόπι στο βάθος του γκρομμού ό-
που ήπηρεα λίγο νερό μέσα σ' ένα
τάσι, της έβραζε τους κροάφους και
ήχισα τό υπόλοιπο στο μυσόνηχο
στόμα της. Μολαίται ή νέα δέν
συνερχόταν σ. 'Η λιποθυμία της πα-
ραινεντο. 'Αρχισα τότε να φωνάζω
ζητώντας βοήθεια. Κανένας όμως
δέν βρισκόταν στο έρημο αυτό μέ-
ρος. Κανείς δέν βρισκόταν, γύρω να
μ' άκούση. 'Αρχισα ν' άπελπίζουμαι
όταν έβραζα σκέφθηνα—ποιός διά-
βολος μούφερε τη σκέψη αυτή;—ό-
ταν σκέφθηκα λέγω πως έκαστό-δικαστικό βήματα ναρύτερα μέσα
στο δάος, βρισκότανε μία καλόβα. Περιγώντας άλλοτε από έκεί
είχα δει ν' άναρώση κινός. 'Ελπίζα ότι θά ήβρισκα έκεί τί-
ποτε φτωχός ευλοκόπουσ ή όποιο θά με βοηθούσαν να φέρω
την νεκρή στις αισθήσεις της. Την έφρόκωσα λοιπόν επάνω στο άλο-
γό μου και την μετέφερα στην καλόβα έκείνη όταν έβραζα άουσα
άνόμεσα στους θάμνους βήματα άνθρώπου. Γέμισα προς τά εκεί
και είδα να προβάλλη έν τώ μέφ τον φάλλον να παραδόξη μορ-
φή, που μ' έκύτταξε παράξανα. Πάν προσφάτος όμως να μιλήση
ή περιέργος έκείνιος διαβάτης ήγνε άφαντος. Ποιός ήταν; Κανένας
κινός; Κανένας λαθροφάτης; Δέν ήζην...

Μονομαχούσαμε με λύσσα!...

Πλησίασα στην καλόβα, έσκαφε την πόρτα και μηήκη μέσα.
'Αλλοίμονο!... 'Η καλόβα ήταν όρημη...
'Ο Βάζας στυμάνησε λίγες στιγμές και είπε:
— Κι ή πόρα!... διατι να συνεχισ; Τι να όες πώ; Δέν κατα-
βαλίνετα, Βαρώνε, τιν συνέβη έκεί μέσα; Δέν έννοίετα τι άτυμιαλ
δέκρηξα εις βρος της νέας έκείνης; Δέν καταβαλίνετα τιν άναν-
δρα έν έκομα; ...
'Ο Μονοροανού ήταν κατάχλωμας.
— Συνεχίστε! είπε στον κόμηνα.
— Μά γιατί έπιμένετε να τελειώσω; ρώτησε ή Βάζας. Πρό
όλιγο δέν θέλατε όσιν ν' άκούσετε γάν
την ιστορία ούτη.

— Κύριε Κόμη, έπέμετα να σ' άκού-
σω. 'Εδέθηκα... Τώρα θέλω να μάθω
τό πών.
— Λοιπόν έστω. Θά γίνη τό θέλημά
σου. Θά συνεχίσω...
'Ο Μονοροανού είξε σηκωτός τώρα

